

faktisk den brede del af civilbefolkningen, som mener, at det er en forkert måde, tingene bliver grebet an på. Giver det ikke anledning til overvejelser over, om det er den rette måde, man forsøger at sætte koalitionsstyrkerne ind på?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Ole Sohn har jo ikke ret i, at et stort flertal i den irakiske befolkning synes, det er i orden at angribe med terror. Det er jo ikke sandt. Det vender de fleste sig imod. Det viser sig, når man spørger i meningsmålingerne, men det viser sig jo også, når folk skal hen at stemme, at på trods af terroristernes trusler var valgdeltagelsen her ved folkeafstemningen jo markant høj. Det viser, at det irakiske folk ønsker demokrati.

Det er jo også det, den irakiske regering siger til os. De siger: Jamen vi har selvfølgelig det mål, at de udenlandske tropper skal ud og de skal hjem – ligesom vi har. Men, siger de, I må blive, indtil vi har stabiliseret situationen og vi selv er i stand til at tage ansvar for vores egen sikkerhed.

Det er jo det, irakerne ønsker, og det synes jeg vi skal hjælpe dem med.

Formanden:

Så er det hr. Villy Søvnald som medspørger.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil godt spørge statsministeren, hvor mange af de danske soldater der faktisk deltager i genopbygningen.

Kl. 13.40

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen det gør de jo alle sammen på den måde, at forudsætningen for overhovedet at kunne lave genopbygningen er, at der er en vis form for sikkerhed, og derfor kan man jo ikke sådan adskille det og sige, at der er nogle, der sørger for sikkerhed, og der er nogle, der sørger for genopbygning.

Vi forsøger netop at integrere opgaven på grund af den meget vanskelige sikkerhedssituation, og derfor må man jo sige, at når Danmark er til stede med 530 soldater, så er det, fordi alle 530 direkte eller indirekte hjælper til med genopbygningen, for det kræver også en vis form for sikkerhed.

Villy Søvnald (SF):

Jeg var meget spændt på statsministerens svar, for det er selvfølgelig rigtigt, at der er en vanskelig sikkerhedssituation i Irak, fordi irakerne ikke

ønsker de fremmede troppers tilstedeværelse. Men faktisk har jeg fået et svar fra forsvarsministeren, det er dateret den 13. oktober i år, altså 2005, og der skriver han – jeg citerer tre linjer fra svaret:

»I bataljonen er der i øjeblikket 15 soldater, som primært har til opgave at yde støtte til civile indsatser i det danske ansvarsområde.«

Og så er der i øvrigt udtømmende redegjort for, hvad de laver.

Der forstår jeg godt, at statsministeren vælger et svar, der er så bredt, at det bliver ligegyldigt, nemlig at alle deltager i den civile indsats. Virkeligheden er altså, at ud af 530 soldater er der 15, der deltager i genopbygningen, resten passer på sig selv, om man så må sige.

Jeg vil spørge statsministeren: Bliver der meget genopbygning ud af det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, det gør der faktisk. Og jeg synes, det er groft at sige, at de passer på sig selv. Jeg synes faktisk, det er ret groft at sige, at de bare passer på sig selv, som om det ikke var vigtigt nok. Der er jo faktisk danske soldater, der er kommet galt af sted, og nogle på den allerværste måde ved at miste livet. Så jeg synes ikke, man skal stå og nedvurdere det, at de passer på sig selv.

Men det, at alle 530 medvirker til genopbygningen, er jo en sandhed, for dem, der er sat, om jeg så må sige, til det direkte civilt-militære samarbejde, og dem, som arbejder konkret med genopbygningsprojekter, kan jo kun gøre det under betryggende forhold, hvis der er nogle, som hjælper med til at sikre ikke bare sig selv, men også sikre, at det arbejde kan finde sted.

Så derfor synes jeg, at hr. Villy Søvnald skal være lidt forsigtig. Nu har han jo ikke været til stede i Irak og set det med egne øjne. Jeg synes, hr. Villy Søvnald skal være noget forsigtig med at tale nedvurderende om det, at soldaterne passer på sig selv. Det synes jeg faktisk også at de har pligt til.

Formanden:

Så er det hr. Holger K. Nielsen som medspørger.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil gerne sige til statsministeren, at der da ikke er nogen her, der nedvurderer det arbejde. Det, vi påpeger, er, at der er et misforhold mellem det militære og så det civile genopbygningsarbejde dernede.